

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 69

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta vẫn đang học chánh văn 3.4: “Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đối nghề”. Nội dung thứ 3: Gia nghiệp ổn định là gia đình êm ấm.

Chúng ta đang dừng ở ý thứ 3, là: Làm gì để hóa giải mâu thuẫn vợ chồng?

Mục này có 4 ý, chúng ta đã học xong 3 ý đầu là:

Một là: Trước tiên là chuyển ý niệm vì người

Hai là: Nâng cấp lên là học lễ kính với người

Ba là: Đối đãi vợ chồng quan trọng nhất là thái độ

Hôm nay chúng ta sẽ học đến ý thứ tư:

Bốn là: Dùng tứ nhiếp pháp để thu phục đối phương.

Đây cũng là ý cuối cùng của nội dung “Gia nghiệp ổn định là gia đình êm ấm”, đồng thời cũng là ý cuối cùng của chánh văn 3.4: “Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đối nghề.”

Bây giờ chúng ta bắt đầu học.

Bốn là: Dùng “Tứ nhiếp pháp” thu phục đối phương

Nội dung này có 4 ý như sau:

1- Pháp thứ nhất là: Bố Thí

2- Pháp thứ hai là: Ái Ngữ

3- Pháp thứ ba là: Lợi Hành

4- Pháp thứ tư là: Đồng Sự

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng]

Dùng “Tứ nhiếp pháp” để thu phục.

Người với người sống với nhau chỉ cần quý vị giữ một phương pháp gọi là “Tứ nhiếp pháp”, thì nhất định có thể sống với nhau hòa hợp. Đây là phương pháp sống với người.

Nói như hiện nay là, gọi mời khách nhiều, tặng lễ vật nhiều.

[Hôm nọ có câu hỏi này, tôi trả lời riêng với cư sĩ Vân Chi rồi. Hòa thượng định nghĩa “Tứ nhiếp pháp”: Bốn phương pháp để nhiếp thọ, thu phục đối phương.

Thế nào là nhiếp thọ? “Bạn phải có một cái lực hút rất mạnh, có thể thu phục được lòng người.

Người hiện tại gọi là gì? Gọi là tâm lý học. Muốn nhiếp thọ thì chính mình cần phải có đức hạnh, có tu trì, có học vấn, bạn mới có thể nhiếp thọ được lòng người” (Đây là lời của Hòa thượng Tịnh Không - trích Vô Lượng Thọ Giảng Giải.)

Lực hút làm thế nào mà có? Phật dạy.]

1- Pháp thứ nhất: Bố thí.

[Có riêng gì đối với vợ chồng đâu. Với tất cả mọi người, bạn cư xử như thế này bạn đều thành công.

Bạn để ý nhá. Sáng hôm nay các bạn đến phóng sinh, các bạn sẽ thấy là có một số thợ đang lát cho tôi cái vỉa hè. Đây là thợ điện. Họ đào lên, xong họ lại lát lại cho mình cái vỉa hè như cũ, nhưng bạn thấy họ làm cẩn thận không?

Vì sao ạ? Bởi vì ngày hôm qua khi bắt đầu họ đến làm, lúc ấy tôi rất muốn là những người này họ làm vất vả, mình có một cái gì mình bồi dưỡng họ một tí. Tôi ra tôi nhìn thấy có 3 vị thợ. Thế thì tôi đưa cho họ 4 trăm. Trong lòng không hề mong cầu hồi báo gì đâu. Thế sau đấy thì họ kết thúc họ về. Không ngờ là sáng nay họ đến rất là sớm, thì họ làm. Tôi nhận thấy là trong cái làm của họ có một cái sự rất là cẩn thận. Nhưng ở đây cái tâm của tôi phát không phải vì cái vỉa hè, mà cái tâm của tôi phát là vì những người lao động vất vả.

Cho nên Phật dạy bạn là, cái pháp thứ nhất là “Bố thí”. Vô cùng dễ, vô cùng đơn giản, chỉ miễn là bạn mở tâm ra là được.

Mà cái pháp này mà áp dụng thì tôi thấy thành công ghê lắm. Nhưng nếu trong tâm bạn là bạn muốn bố thí để người ta giúp bạn còn được nhiều hơn nữa, thì bạn sẽ thất bại. Vì tôi cứ bình thường mà làm, lúc không nhờ tôi cũng thế, mà lúc nhờ tôi cũng thế. Lúc nào cũng là “hoan hỷ chúng sinh cúng dường” hết.

Phật dạy có sai đâu. Bạn cứ áp dụng đúng, mà bạn cứ thấy mọi việc nó cứ thuận buồm xuôi gió, mà nó cứ trôi tuồn tuột đi.

Mà không những thế mà Trời đất còn gia trì bạn nhá. Vì phát tâm vì người nhiều thì những cái điều mình muốn làm nó thành tựu nhiều. Không phải là đến mức độ gọi là “bất như ý sự thường bát cửu”, tức là 10 việc, thì đến 8-9 việc là không được như ý. Vì sao không được như ý? Bởi vì lúc nào bạn cũng phát tâm vì bạn thì cuối cùng những việc bạn muốn làm nó sẽ là 10 việc thì đến 8-9 việc không thành công.

Cho nên các bạn đừng có bao giờ nghĩ rằng các bạn thông minh tài giỏi mà việc nó thành đâu. Chỉ khi nào bạn thật sự phát tâm vì người, thì những việc bạn làm lúc ấy nó mới thành công. Cái điều này thì tôi chiêm nghiệm nhiều lắm rồi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Giữa vợ chồng với nhau có thể thường xuyên tặng vài món quà nhỏ, như vậy trong lòng người vợ cảm thấy chồng mình đi đến đâu cũng nghĩ đến vợ. Thế nên, khi chúng ta đi công tác, cái gì có thể quên nhưng tuyệt đối không thể không mua quà cho vợ.

Quý vị không thể mua là mua hạt trân châu. Như vậy, tiền đâu chịu cho nổi. Nhưng có thể mua món quà dù nhỏ, lễ bạc nhưng tình nghĩa thì sâu nặng.

[Nói đến đây thì rất nhiều bạn lần trước học Đệ Tử Quy, thì cuối cùng về chỉ soi lỗi chồng thôi. Nhưng không bao giờ soi lại xem là mình đối với chồng như thế nào?]

Hai vợ chồng cùng đi học, thế là quay sang luôn:

- Đây, thầy Thái nói thế nhá, mà anh đi thường xuyên anh có mua cho tôi cái gì đâu.

Tôi nghĩ bụng buồn cười quá, là bởi vì học một hồi, không hề soi vào mình. Chỉ dùng cái này để soi người thôi.

Đây, thế chứ lại.

Bạn phải hiểu Phật pháp là “nội học”. Nội học là gì? Là bạn phải soi lại cái tâm ở bên trong của bạn, không phải hướng ngoại, chạy ra ngoài. Trong khi bạn soi lại cái tâm của bạn, bạn thấy cái gì bạn chưa thực hiện đúng với lời Phật dạy, lời Thánh dạy. Bạn biết là bạn sai, bạn bắt đầu thay đổi từ mình.

Cho nên dùng giáo huấn của Thánh Hiền để chuyển đổi xã hội bắt đầu từ đâu hả bạn? Phải bắt đầu làm từ chính mình trước. Sau khi bạn làm được rồi, thì lúc đấy bạn mới chuyển hóa được người xung quanh. Chúng ta đều

làm ngược hết. Chúng ta học đạo Thánh Hiền nhưng bạn nhất định bạn không sửa cái gì cả, bạn chỉ dùng đạo Thánh Hiền để bạn soi ra ngoài để bạn tìm lỗi người thôi, thì đến bao giờ bạn mới học được đây?

Tiếp tục, Tiến sĩ Thái chia sẻ tiếp:]

Đúng lúc sinh nhật vợ hoặc là kỷ niệm ngày kết hôn, thì phải dẫn vợ đi ăn quán.

- Em nấu cơm quả thật là rất khổ cực, thôi chúng ta hôm nay đi ăn quán một bữa.

Tâm ý này của quý vị sẽ khiến cô ấy cảm thấy những gì mình bỏ ra rất đáng.

[Nhưng mà các bạn làm vợ, các bạn lại phải nhớ là, “Em nấu cơm rất khổ cực” là hàng ngày bạn phải phục vụ chồng. Đây là chuyện là bạn tề gia nội trợ. Đây là vợ chồng phân biệt. Còn ngày nào bạn cũng không làm, thế bây giờ đến ngày sinh nhật, bạn lại bảo:

- Anh không bao giờ dẫn tôi đi ăn quán nhớ.

Mình cúc cung tận tụy với chồng, bây giờ chồng hiểu được điều đấy, chồng mời mình đi ăn. Cũng như tôi chia sẻ với các bạn, tại sao mà Cư sĩ Ông lại sợ tôi thế? Chữ “sợ” trong nháy nháy. Bởi vì tôi phục vụ hết: Nuôi con khỏe, dạy con ngoan, nhà cửa thì gọn gàng, sạch sẽ. Đây là cái điểm làm cho chồng phải sợ.

Bạn phải hiểu là chồng mua quà cho bạn, mời bạn đi ăn là chồng bạn đã thực hiện bổ thí ngoại tài cho bạn. Còn bạn thì nấu cơm, lo công việc nội trợ, là bạn bổ thí nội tài cho chồng cùng gia đình. Thế là cả 2 đều thực hiện lời Phật dạy là bổ thí, thì gia đình bạn sẽ êm ấm.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

2- Pháp thứ hai là: Ái Ngữ

Như chúng tôi vừa nói: Khăng định nhiều hơn đối phương, dùng nhiều ngôn ngữ an ủi đối phương. Đương nhiên ái ngữ không nhất định đều là lời dễ nghe, “Ái” là thật lòng quan tâm đến đối phương.

[Tôi ví dụ nhá, mấy hôm vừa rồi, thợ làm cho tôi cái nhà kho đằng sau, tôi có bao giờ tôi phải là người trực tiếp đâu, có cháu Trung giúp tôi. Nhưng mà không một sáng nào tôi không dậy, không một chiều nào tôi không ra, không một buổi giữa trưa, giữa chiều nào tôi không xuống:]

- Nước, chè, đá để cho các anh uống đã chuẩn bị chưa?

Hỏi cô giúp việc

- Đây đủ chưa?

- Đây đủ rồi

Khi nào họ cần uống đá: Có; Khi nào họ cần uống nước cam, nước chanh: đều có hết. Còn nếu không có nước cam, nước chanh thì cái thái độ của mình quan tâm đến người ta, cái lời nói mình hỏi thăm người ta.

Còn mở miệng ra thì bạn mắng mỏ người ta, rồi bạn nói người ta, rồi bạn chê bai chỗ này làm không được, chỗ kia không làm được, là phải đập đi, rồi phải thế này, thế khác đủ kiểu. Thế thì làm gì mà chửi nhau. Cho nên Phật mới dạy pháp thứ hai là “Ái ngữ”.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

“Ái” là thật lòng quan tâm đến đối phương. Người vợ phải giúp chồng dạy con. Khi chồng có một vài sai lầm, chúng ta là vợ cũng phải khuyên nhủ. Đương nhiên khuyên nhủ cũng cần phải chú ý thái độ, chú ý phương pháp nên dùng thái độ gì.

3- Pháp thứ ba là: Lợi Hành

“Lợi hành”: [Là những cái hành vi làm lợi cho đối phương]

Vì người thường quên điều này điều nọ, chúng ta thường giúp đối phương ghi nhớ một vài điều quan trọng.

Có thể đột nhiên họ cảm thấy: “Cũng may có em nhắc. Nếu không đến lúc đó không biết phải mất bao nhiêu thời gian và tiền bạc một cách oan uổng”. Cho nên lợi hành chính là mọi lúc mọi nơi nghĩ làm sao cho đối phương được dễ dàng, để lợi ích cho đối phương.

[Làm việc gì cũng là để lợi ích cho đối phương.]

Ví dụ, hôm nay người chồng đi làm về trễ, chúng ta cần phải biểu đạt tâm ý nên bật đèn sáng ngoài hiên, khiến anh ta không cảm thấy trở về nhà tối đen như mực. Sau đó, có thể viết tờ giấy để trên bàn nói: “Em đã nấu cho anh một tô mì. Anh vất vả quá, ăn xong rồi đi ngủ”.

Như vậy cũng là lợi hành, khiến họ cảm thấy dù công việc có cực khổ nhưng luôn có người đi cùng anh ta.

4- Pháp thứ tư là: Đồng Sự

[Mục này có 2 ý:

- 1) Dùng “Đệ Tử Quy” để giải quyết mâu thuẫn trong gia đình*
- 2) Vợ chồng cùng xây dựng quan niệm chính xác*

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Điều sau cùng là đồng sự. Vợ chồng cùng có sự nghiệp gì? Gia nghiệp. Là xây dựng gia đình thật tốt, giáo dục đời sau thật tốt. Thế nên vợ chồng thường có thể thảo luận nhiều vấn đề về giáo dục con cái.

Vấn đề này thật ra rất nhiều phụ huynh cảm thấy là vấn đề cần phải đột phá.

[Cùng giáo dục về con cái đã đành, cùng cái sự nghiệp này, nhưng mà cũng có những người vợ với người chồng là cũng cần cái người bạn đời của mình là đồng hành trong cái sự nghiệp của mình, đồng viên mình.]

Chúng ta đem những quan niệm chính xác này nói với một nửa của mình, thái độ thì cũng không nên quá mạnh mẽ. Quý vị không thể nói với chồng khi chồng vừa về:

- Bắt đầu từ hôm nay, vấn đề dạy con cái anh đều phải nghe theo em.

[“Phụ phụ hữu biệt” mà. Bây giờ học xong rồi, “Bây giờ toàn bộ việc dạy con là của tôi”.]

Có thể vậy chăng? Không thể! Quý vị cũng không thể nói:

- Em từng nghe thầy Thái giảng bài, sau này đều phải nghe theo em.

[Bạn có là thuyền trưởng như tôi chia sẻ ý, để lèo lái cái con thuyền gia đình đi đến bến bờ hạnh phúc thì bạn cứ nhớ đây là thuyền trưởng “tự phong”. Có ai bổ nhiệm bạn đâu? Thế nhưng vì bạn học đạo, cho nên bạn phải âm thầm biết bạn phải là người thuyền trưởng - là người lèo lái.]

Nhưng mà cái lèo lái này bạn phải rất là khéo. Khéo ở chỗ nào? Thực ra chồng bạn không học Đạo, chồng bạn chỉ đạo là “hữu danh vô thực”; tất cả đều là do bạn lèo lái hết. Nhưng bạn làm thế nào để chồng mình không nhận ra. Còn nếu như bạn lúc nào cũng phăng phăng, rồi là bạn quyết đủ thứ, rồi bạn không chế đủ thứ, thì đến lúc chồng bạn ra ngoài sẽ có đĩa ngon ngọt hơn, nó sẽ đổ đi mất.

Thầy Thái nói tiếp:]

Nếu quý vị nói như thế thì lần sau tôi không dám đến đâu nhé. Vì tôi đang đi trên đường nhất định có người đến nói:

- Phải chăng ông là thầy giáo Thái?

Tôi nhất định sẽ nói:

- Tôi không phải.

Vì anh ta mang theo sát khí đằng đằng đến.

[Thầy nói đùa. Trong Đệ Tử Quy có dạy hóa giải mâu thuẫn.

Chúng ta nghe Tiên sư Thái giảng về ý thứ nhất này.]

1) Dùng “Đệ Tử Quy” để giải quyết mâu thuẫn

[Các bạn đừng nghĩ là Đệ Tử Quy là dạy cho con trẻ nhá. Rồi các bạn sẽ thấy Thầy mở rộng rất là hay.]

Trong Đệ Tử Quy có dạy về giải quyết mâu thuẫn vợ chồng chẳng? Đệ Tử Quy có giải quyết vấn đề của vợ chồng được không? Được.

[Giải quyết thế nào?]

- Ưu điểm của đối phương phải thấy.

Quý vị xem: “Thiện tương khuyên, đức giai kiên” (có nghĩa là: Cùng khuyên thiện, cùng lập đức), “Kiên nhân thiện, tức tư tề” (có nghĩa là: Thấy người thiện, ta học theo). Vì quý vị chỉ thấy ưu điểm của đối phương nên họ sẽ rất vui.

- Khuyết điểm của đối phương thì phải quên đi.

Tiếp theo là: “Ân dục báo, oán dục vong” (có nghĩa là “Ân phải báo, oán phải quên”). Lúc nào quý vị cũng đều nghĩ đến sự gian nan của vợ, cực nhọc của chồng, quan hệ đó nhất định sẽ rất tốt đẹp. Tục ngữ có câu: “Răng thường cắn trúng lưỡi”, huống gì vợ chồng làm sao có thể không đụng độ?

[Đối với Việt Nam thì có cái câu gọi là gì ạ? “Chồng bát chồng đũa còn có lúc xô”, thế huống gì là vợ chồng mà lại bảo rằng là không bao giờ có mâu thuẫn?]

Nhưng chỉ cần quý vị không để trong tâm thì đó chính là “Oán dục vong” (Oán phải quên). Thế nên các bạn không nên coi thường Đệ Tử Quy, có thể giải quyết rất nhiều vấn đề trong cuộc sống của quý vị, nên ái ngữ cũng bao gồm cả khuyên nhủ đối phương.

[Bây giờ lấy nhau rồi lúc nào cũng thấy khuyết điểm của vợ chồng thôi, quên mất tất cả cái tình nghĩa của người ta.

Khi chưa xây dựng gia đình thì người ta đến đón, người ta đến đưa, nửa đêm người ta đi mua chè cho mình ăn, trong cái lúc mình đói lòng; không có áo lạnh thì người ta mang áo đến khoác. Quên hết.

Thế bây giờ lấy nhau rồi, bắt đầu chỉ có nhìn thấy khuyết điểm.

Tôi ví dụ: Có một hồi cư sĩ Hằng với cư sĩ Tuấn cãi nhau cũng khá là quyết liệt. Ngày nào cũng cãi nhau. Vì sao thế ạ? Bởi vì cư sĩ Tuấn thứ nhất là cứ đi công tác suốt, mà lúc ấy con Bi còn nhỏ. Thứ hai là cứ lao vào làm ăn hết việc này đến việc khác. Thế thì xong cư sĩ Hằng khóc lóc lên nói với tôi là:

- Con thế này không thể chịu được nữa. Bây giờ con Bi thì nó còn nhỏ như thế, mà suốt ngày là con thôi, lúc nào cũng xách vali đi, mà lúc không đi công tác thì lao đi để kiếm tiền.

Tôi bảo:

- Con hãy quay trở lại cái mục đích. Chồng con ấy, nó lặn lội từ nó đi công tác, rồi là nó đi kiếm tiền, nó làm thêm bao nhiêu thứ để nó kiếm tiền. Không phải là nó muốn gọi là xa vợ, xa con, mà cái mục tiêu của nó cũng muốn rằng cho vợ con mình có một đời sống tốt hơn.

Có nghĩa là oán thì bạn phải quên là đi suốt, nhưng mà ân bạn phải nhớ rằng: à, đây chồng mình lặn lội như thế, cũng lại cuối cùng tự chung lại là vì thương vợ thương con, và muốn cho vợ con mở mày mở mặt hơn người.

Tôi nói xong câu đấy thì cư sĩ Hằng òa khóc, không kêu gì chồng nữa mà thấy quay trở lại thấy đúng thật, chồng mình đúng là làm được bao nhiêu tiền đưa về hết. Đây là đối với cư sĩ Hằng.

Đối với cư sĩ Tuấn, tôi nói sao? Tôi nói:

- Con phải nhớ rằng: Trong *Đệ Tử Quy*, *Tiến sĩ Thái* có dạy: Lúc đầu thì cái mục đích chúng ta rất đúng, rất là tốt. Tức là muốn để cho vợ con mình được cải thiện về kinh tế, và có một cái đời sống gọi là mở mày mở mặt với thiên hạ. Nhưng đến khi đi vào mãi rồi thì sa đà vào đấy, quên mất cái mục tiêu ban đầu. Thế là cuối cùng chạy đi khắp mọi nơi chỉ còn danh, chỉ còn lợi, không cần thận, (bài sau chúng ta sẽ học) thân thể thì bệnh hoạn, lao tâm, rồi là lao lực, xúc phạm quốc pháp, lang thang nhập ngục. Cho nên là chưa kịp cho cuộc sống của vợ con mình mở mày mở mặt ra, thì gia đình đã tan nát. Vậy thì đi kiếm tiền làm cái gì? Mình phải nhớ đến cái mục tiêu, lúc nào mình cũng phải bám chặt lấy.

Thế thì sau đấy cũng không còn cãi nhau hùng hục như trước nữa.

Cho nên đây mới nói đến là: “*Ân phải báo, oán phải quên*”. Còn nếu như lúc đấy bạn chỉ nghĩ đến oán, rồi đi suốt ngày, suốt xổ, vứt hết vợ con ra, rồi khi về bạn đóng tịt cửa lại, bạn không cho vào nhà nữa, mà bạn quên mất rằng cái mục tiêu ban đầu của chồng bạn chính là thương bạn, và thương con bạn.

Nếu bạn nghĩ được điều đấy, thì tất cả những cái kia bạn sẽ thấy không còn giận chồng nữa.

Tiếp tục:]

2) Vợ chồng cùng xây dựng quan niệm chính xác

Cho nên đồng sự cần phải xây dựng trên cùng một quan niệm chính xác. Chúng ta có thể thông qua một vài băng đĩa của cô Dương, băng đĩa về *Đệ Tử Quy*, hoặc là băng đĩa tôi đang giảng, dần dần kiến lập được nhận thức chung.

[Chồng chưa học Đệ Tử Quy bạn cố gắng đưa dần dần vào. Thế xong rồi cuối cùng là cả hai người là có cái quan niệm chung, cho nên không còn phải cãi vã nhau là đây thầy Thái bảo thế này, người kia thì lại bảo là vị thầy kia lại bảo thế kia, thế là cuối cùng thành mâu thuẫn với nhau.

Chánh văn 3 chúng ta sẽ kết thúc ở đây.

Bây giờ chúng ta sẽ chia sẻ. Xin chia sẻ thêm với các bạn về câu chuyện người vợ “Đồng sự nhiếp” cùng chồng như thế nào.]

Bài đọc thêm: VỢ HIỀN BIẾT THIỆN ĐÃI CHỒNG

Mai Lan là bạn thân của tôi. Cô ấy là giáo viên dạy Tiếng Anh ở một trường Trung học phổ thông. Mấy năm trước, chồng của Mai Lan kinh doanh thất bại, vỡ nợ và phá sản. Các chủ nợ thường xuyên đến nhà đe dọa đòi tiền, áp lực đè nặng khiến chồng cô tiêu hao tâm lực mà mắc trọng bệnh.

[Trong Viện Tâm thần học của bệnh viện Bạch Mai, thì bây giờ cái tỷ lệ trầm cảm phải nói là rất là cao. Tôi có nói chuyện với một số bác sĩ trong đấy. Mà lại tỉ lệ trầm cảm cao lại ở chỗ nào? Tóp trẻ rất nhiều. Phần lớn là những người gì? Chủ các doanh nghiệp bị phá sản. Thì cuối cùng là: “Chủ nợ đến nhà đe dọa đòi tiền, áp lực đè nặng khiến chồng cô tiêu hao tâm lực mà mắc trọng bệnh”. Rất nhiều người vì lao tâm, lao lực thế thì cuối cùng phát sinh bệnh ung thư.

Tiếp tục:]

Trong khi sự nghiệp của chồng rơi xuống vực, Mai Lan không những không rời xa chồng, mà còn bình tĩnh và lạc quan cùng chồng để đối mặt.

Cô giúp chồng tìm việc làm, động viên, khuyến khích sở trường của bạn đời.

Bản thân cô thì ngoài giờ làm việc ở công sở còn nhận thêm việc làm để tăng thêm thu nhập cho gia đình.

[Đấy ạ, không trách móc, không mắng mỏ gì chồng, “tôi đã bảo anh thế này, thế khác, anh ngu lắm”, mới thế nợ, thế kia, “để chúng nó lừa cho, chúng nó lấy hết”, không hề.]

“Bình tĩnh, lạc quan cùng chồng để đối mặt, [đấy ạ, chủ nợ đến nhà đòi tiền đe dọa cơ mà] giúp chồng tìm việc làm, động viên, khuyến khích sở

trường của chồng. Bản thân cô thì ngoài giờ làm việc ở công sở, còn nhận việc làm thêm để tăng thu nhập cho gia đình.

Sau bốn năm, hai vợ chồng cuối cùng cũng trả được hết nợ. Hai năm kế tiếp, chồng của Mai Lan tạo dựng được một sự nghiệp thành công. Anh không muốn cô phải vất vả và làm việc nữa, chỉ cần ở nhà tận hưởng cuộc sống của một quý bà.

[Thế là, sau khi rơi xuống vực thì lại phục hồi. Cho nên bạn nhớ cái hình tượng cái cây trúc quân tử, ngay từ đầu của cái cuốn “Đường đến hạnh phúc”. Trúc quân tử có bốn biểu pháp, nhưng trong đấy có một biểu pháp là gì? Dù khó khăn, vất vả, dù rơi xuống, lại tiếp tục vươn lên, cho nên cây trúc có thành từng đốt.

Tiếp tục câu chuyện về Mai Lan.]

Hai năm kế tiếp, chồng của Mai Lan tạo dựng được sự nghiệp thành công. Anh không muốn cô ấy phải vất vả làm việc nữa, chỉ cần ở nhà tận hưởng cuộc sống của một quý bà. Nhưng cô ấy từ chối, bởi vì trong suy nghĩ của cô, hạnh phúc không phải là phần đầu có được một cuộc sống sung túc, phú quý, mà là quá trình song hành cùng chồng ngay cả khi gian nan, và hoạn nạn.

“Đi đâu cho thiếp đi cùng. Đói no thiếp chịu, lạnh lùng thiếp cam”.

[Chứ không phải là no thì thiếp chịu, mà lạnh lùng thì thiếp chuồn, không phải thế ạ.]

Câu ca dao này thật ứng với người phụ nữ thiện lương, biết đồng cam chịu khổ. Một cuộc hôn nhân ấm áp, nhất định có một người phụ nữ ở tầng thứ cao.

Người phụ nữ ở tầng thứ cao, có thể ở trên phòng khách [làm quý bà], cũng có thể xuống nhà bếp [làm Osin], có dũng khí đối mặt với phong ba bão táp. Tuýp người phụ nữ ấy dịu dàng nhưng kiên cường, lương thiện và không yếu đuối. Cho dù bạn có thể về nhà trễ đến mấy, thì cô ấy vẫn chong ngọn

đền ảm áp để đợi bạn. (Trích “**Vợ hiền biết thiện đãi chồng**” của Khải Phong).

[Phật cũng dạy chúng ta là phải bắt đầu từ gốc mà đi lên, bạn muốn làm Thánh làm Hiền, làm Bồ tát, làm Phật thì trước tiên bạn phải làm người đã. Cho nên về bốn phận vợ chồng, Phật có dạy như sau:]

Trong gia đình, người chồng nên khéo giữ năm việc đối với vợ:

1- Phải kính trọng, biết chiều thuận vợ theo những lời khuyên hợp lý (đấy bạn nhớ chữ hợp lý), đừng nên có thái độ rẻ rúng, tự chuyên.

2- Để ý săn sóc vợ trong việc ăn mặc.

3- Tùy phần sắm sửa đồ tư trang cho vợ.

4- Tín cẩn và giao phó cho vợ hiền nhà cửa, tiền bạc cùng của cải. (bạn lưu ý chữ “Vợ hiền”)

5- Không nên ngoại tình, tư riêng, để cho vợ sanh lòng lo buồn.

Đổi lại, vợ cũng có năm việc phụng sự chồng như sau:

1- Chồng ở ngoài về, phải vui vẻ đón chào.

[Đấy ạ, bạn có thấy giống như là Tiên sĩ Thái chia sẻ ở trong Đường Đến Hạnh Phúc mà chúng ta vừa học không ạ? Không thờ ơ, lạnh nhạt với chồng. Và khi chồng về, đang làm việc gì thì cũng phải đứng dậy để đón, chào hỏi vui vẻ.]

2- Chồng đi làm, vợ ở nhà phải quét dọn, sửa sang trong ngoài cho ngăn nắp sạch sẽ, và lo sẵn cơm nước, chờ chồng về để cùng ăn.

3- Không được ngoại tình; đôi khi bị chồng rầy la, phải nhẫn nại và nhẹ nhàng giải thích, chẳng nên cau có cãi mắng lại.

[Cho nên là các cụ xưa đã có câu là gì ạ? “Chồng giận thì vợ làm lành, miệng cười tủm tỉm rằng anh giận gì”. Đấy ạ. Đấy chính là như Phật

cũng dạy chúng ta đấy ạ. Khi bị chồng rầy la phải nhẫn nại, nhẹ nhàng giải thích, chẳng nên cau có, cãi mắng lại.]

4 – Phải biết nghe lời chồng, không được cất giầu đẽ của riêng tư.

[Phật thì dạy là phải biết nghe lời chồng. Thế còn Nho gia thì dạy làm sao ạ? “Phu nghĩa, phụ thính”, tức là chồng thì có nghĩa với vợ, và vợ thì phải biết nghe lời chồng.]

5- Ban đêm, đợi chồng vào nằm rồi, tự mình kiểm soát cửa nẻo, đập cất đồ vật, rồi mới đi nghỉ sau.

Nói rộng ra, bốn phận người vợ phải gắng giữ trọn vẹn mười bốn điều:

1- Khéo léo trong việc làm.

2- Vâng lời và làm cho xong việc chồng dặn dò, giao phó.

3- Cẩn thận trong việc xuất nhập, thu chi. [Chứ có bảo bạn là chi tiêu cho gọi là tan hoang ra đâu.]

4- Sáng phải dậy sớm.

5- Tối ngủ muộn.

6- Rành rẽ việc nội trợ, nên tập cho biết các việc cần thiết để giúp chồng.

[Đây chính là Đồng sự nhiếp đấy ạ.]

7- Trọn bốn phận khi chồng đi vắng.

8- Săn sóc, hỏi han chồng.

9- Dáng điệu từ hòa.

10- Nói năng nhu thuận.

11- Sửa sang, dọn dẹp bàn ghế, đồ đạc cho ngăn nắp.

12- Khéo léo, sạch sẽ trong việc nấu ăn.

13- Rộng rãi, bố thí.

14- Sắm các thứ cần dùng cho chồng

Điểm cần yếu là vợ chồng phải trung thực với nhau, không nên có ngoại tâm. Bởi sự tà dâm có sáu điều nguy hại:

1- Khó giữ vẹn thân mình.

2- Gây sự xáo trộn, buồn rầu cho gia đình, con cái.

3- Công việc sanh nhai có thể do đó mà thất bại, sự sản tiêu hao.

4- Thân thuộc khinh chê, trong gia đình thường có sự hiềm nghi, chống trái.

5- Kẻ thù được cơ hội thuận tiện.

6- Các sự khổ càng ngày thêm buộc ràng, chồng chất. (Trích trong Kinh Thiện-Sanh)

Trưởng giả Cấp-Cô-Độc ở nước Xá-Vệ cưới vợ cho con. Cô dâu là nàng Ngọc-Gia, con gái một vị đại-thần của vua Ba-Tư-Nặc. Ngọc-Gia nữ tử mình xinh đẹp, cậy thế phụ thân, nên xem thường chàng rể, thậm chí không cung kính cha mẹ chồng, cũng chẳng quy thuận Tam-bảo.

Trưởng-giả lo buồn, thỉnh Phật quang lâm giáo hóa. Đức Thế-Tôn đến nơi gọi Ngọc-Gia nữ cùng nhiều lời phủ dụ và bảo rằng:

- Trong đời, kẻ làm vợ có bảy hạng: vợ như mẹ, vợ như em gái, vợ như thiện tri thức, vợ đúng với tư cách người vợ, vợ như tôi tớ, vợ như oan gia, vợ như cừ địch. Nay ta vì người giải thích, hãy chú tâm lắng nghe:

1. Thế nào là vợ như mẹ?

- Đó là người vợ nghĩ tưởng đến chồng như mẹ thương lo cho con vậy.

- Mỗi ngày, từ sớm đến tối phụng dưỡng chồng không thiếu sót, thương mến và lo lắng cho chồng từng chút, chẳng khi nào nhàm chán trễ nải.

[Y như người mẹ lo cho con.]

2. Thế nào là vợ như em gái?

- Đó là người vợ biết phục tùng, vâng lời, luôn luôn nhỏ nhẹ kính thuận chồng, như em gái đối với anh.

- Khi có hoạn nạn, vui khổ, đồng cùng chung nhau, tựa tình cốt nhục.

3. Thế nào là vợ như thiện tri thức?

- Đó là người vợ hiểu biết rộng nhiều, thường khuyên chồng điều hay lẽ phải. Khi chồng có việc nan giải thì biết giúp ý kiến gỡ rối.

- Những duyên sự trong ngoài, công tư, đời hay đạo, thường cùng nhau mưu tính, luận bàn.

4. Thế nào là vợ đúng với tư cách của người vợ?

- Đó là người vợ rành rẽ việc nội trợ để cung phụng và giúp đỡ chồng.

- Khi hôm sớm, lúc chồng đi vắng hay ở nhà, vẫn giữ tròn bổn phận, không phạm đạo nghĩa, không trái lẽ độ.

5. Thế nào là vợ như tôi tớ?

- Đây là người vợ trung thuận, hiền lành, đối với chồng như tôi thờ chúa.

- Khi chồng nặng lời vẫn nhẫn chịu, chồng hiếp đáp cũng không oán hờn chống trả, miệng chẳng khi nào có lời thô, thân thì siêng năng làm lụng không biếng trễ, và tâm thì hằng từ ái.

- Người vợ này trong việc ăn mặc không buồn hiềm vì ngon dở hay xấu đẹp, dù vui khổ vẫn cam chịu, không hai lòng.

[Vợ như tôi tớ.]

6. Thế nào là vợ như oan gia?

- Đó là người vợ thường hay ganh hờn, không có thái độ vui vẻ với chồng. Kẻ này tuy cùng chồng sống chung, nhưng xem như ăn nhờ ở tạm.

- Đối với chồng xuống xã, không trợn việc nội trợ, chẳng siêng kể sinh nhai;

- Cũng chẳng để ý gì đến chuyện chăm sóc và nuôi nấng dạy dỗ con cái.

- Có khi còn gây việc phạm pháp, làm liên lụy khổ nhục đến chồng.

[Đấy ă, vợ như oan gia.]

7. Thế nào là vợ như cừu địch?

- Đó là người vợ sâu độc, hung dữ, ngoại tình.

- Kẻ này hằng có thái độ vô lễ, thù hận, mắng chửi chồng.

- Mưu chiếm đoạt tiền bạc của cải. Khi đã được rồi, thì tìm cách ly thân.

- Đôi khi lại đồng lõa với người ngoài, để âm mưu hại chồng. Chồng chết thì liền trao thân cho người khác.

- Đây Ngọc Gia! Người vợ hiền lành, trợn đạo đối với chồng, khi mạng chung sẽ được sinh lên cõi trời hưởng phước lạc tự nhiên. Lúc thọ số hết lại được sinh xuống nhân gian làm con cháu bậc vương hầu sang giàu quyền thế, tư dung xinh đẹp, mọi người đều kính mến.

[Bạn đã thấy cái tuần tự các cái bước thăng trầm của một người chưa ạ? Khi mà tu thiện nhiều thì lúc đầu được hưởng lên cõi Trời.

Khi xuống thì đây ạ, bắt đầu làm vua chúa, rồi xong bắt đầu lại tụt xuống lại làm trưởng giả, xong bắt đầu lại cứ tụt xuống mãi, thì cứ dần dần xuống. Xong đến hết như thế, thì bắt đầu lại đọa xuống gọi kiếp súc sinh, rồi kiếp ngựa quỳ, rồi bắt đầu mới rơi địa ngục. Đây là cái mức độ rơi tuần tự.

Còn có, rất là nhiều chúng sinh thì có thể là tọt một cái rơi từ Trời thì rơi xuống Địa ngục ngay. Ví dụ như trường hợp Hòa thượng có nói về các chúng sinh ở trên cõi Trời, gọi là tầng thứ 18 - Phi Tướng Phi Phi Tướng Xứ, thì tuổi thọ của họ rất cao. Họ ở trong cái cõi gọi là Vô Sắc Giới, muốn gì cũng có, hầu hết. Cho nên họ tưởng họ là Phật, cho nên họ cực kỳ ngạo mạn. Cho nên khi mà họ xả bỏ báo thân, khi mà chết một cái thì lập tức họ rơi xuống luôn địa ngục. Đó! Cho nên Phật dạy:]

- Này Ngọc Nữ Gia! Người vợ hiền lành, trọn đạo đối với chồng, khi mạng chung sẽ được sinh lên cõi trời hưởng phước lạc tự nhiên. Lúc thọ số hết lại được sinh xuống nhân gian làm con cháu bậc vương hầu sang giàu quyền thế, tư dung xinh đẹp, mọi người đều kính mến.

[Đấy mức độ tụt nó dần dần]

Còn kẻ ác phụ sẽ bị tiếng xấu, hiện đời thân không yên ổn, thường bị ác mộng, oan quỷ theo bên mình, hoặc gặp bệnh khổ cùng tai nạn. Kẻ ấy sau khi chết thì sẽ đọa xuống Tam-đồ.

Ngọc-Gia nữ nghe Phật thuyết pháp xong, hổ thẹn rơi lệ mà thưa rằng:

- Bạch Đức Thế Tôn! Con vì ngu si nên có lỗi với cha mẹ chồng và không trọn đạo người hiền phụ. Từ đây về sau, đối với chồng, con nguyện làm người vợ như tôi tớ, không dám khinh mạn nữa!

Bạch xong liền quỳ trước Phật, xin thọ giới quy y.

[Đấy ạ, Kinh Ngọc Nữ. Toàn bộ đoạn này là tôi trích trong “Phật học tinh yếu” của Hòa thượng Thích Thiên Tâm)

Các bạn xem xem, là vợ bạn thì là vợ thế nào ạ? Vợ như em gái này, vợ như người bạn này, vợ như tôi tớ này, vợ đúng nghĩa với người vợ này, hay vợ như thiện tri thức này, hay vợ oan gia, vợ thù địch? Chúng ta tự xem, và qua đây sẽ tự phải rút kinh nghiệm ra, vì Phật đã dạy rất rõ.]

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
